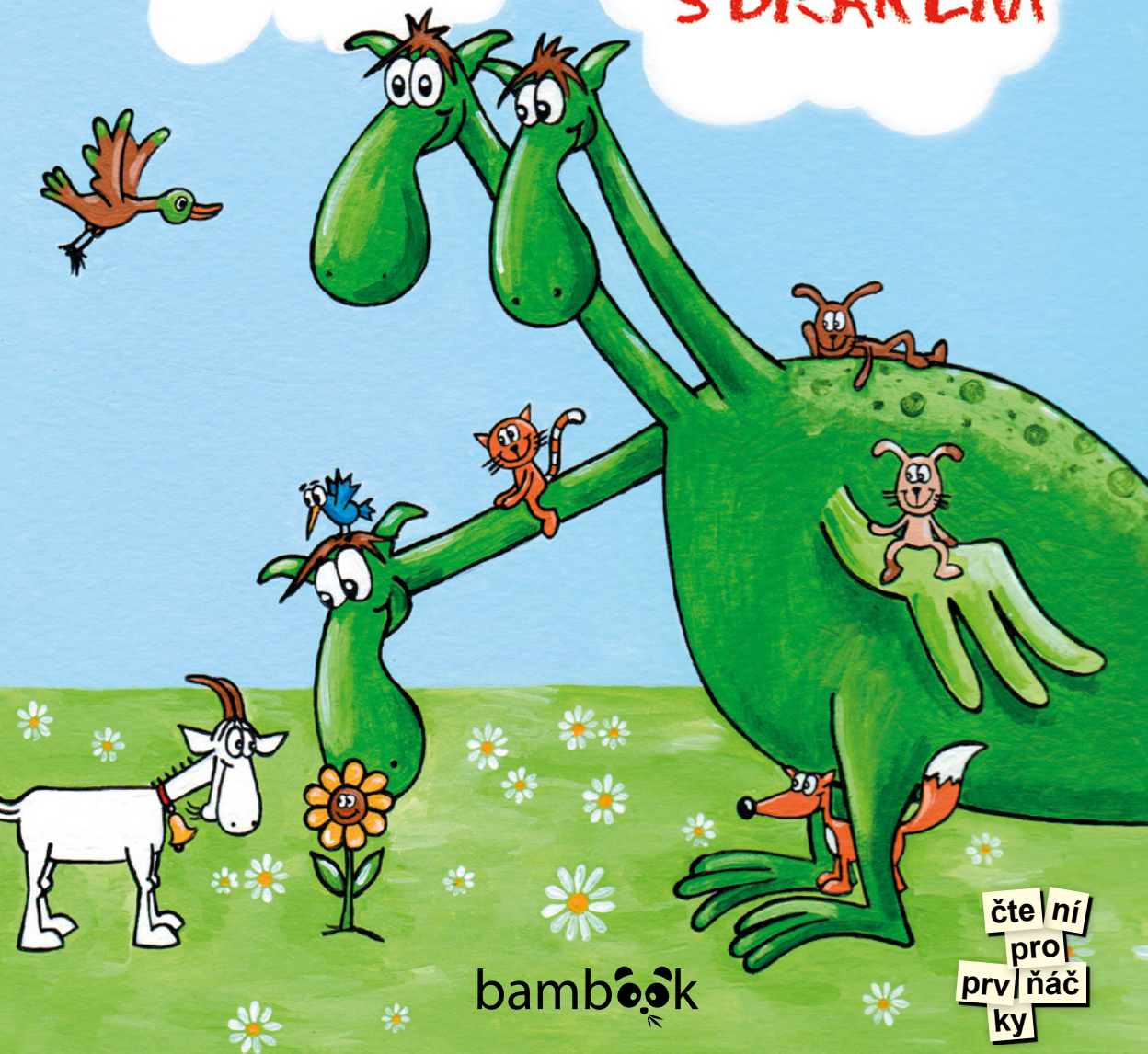

Zuzana Pospíšilová
ilustrace
Daniela Skalová

PRÁZDNINY S DRAKEM

bambóok

čte ní
pro
první
ky

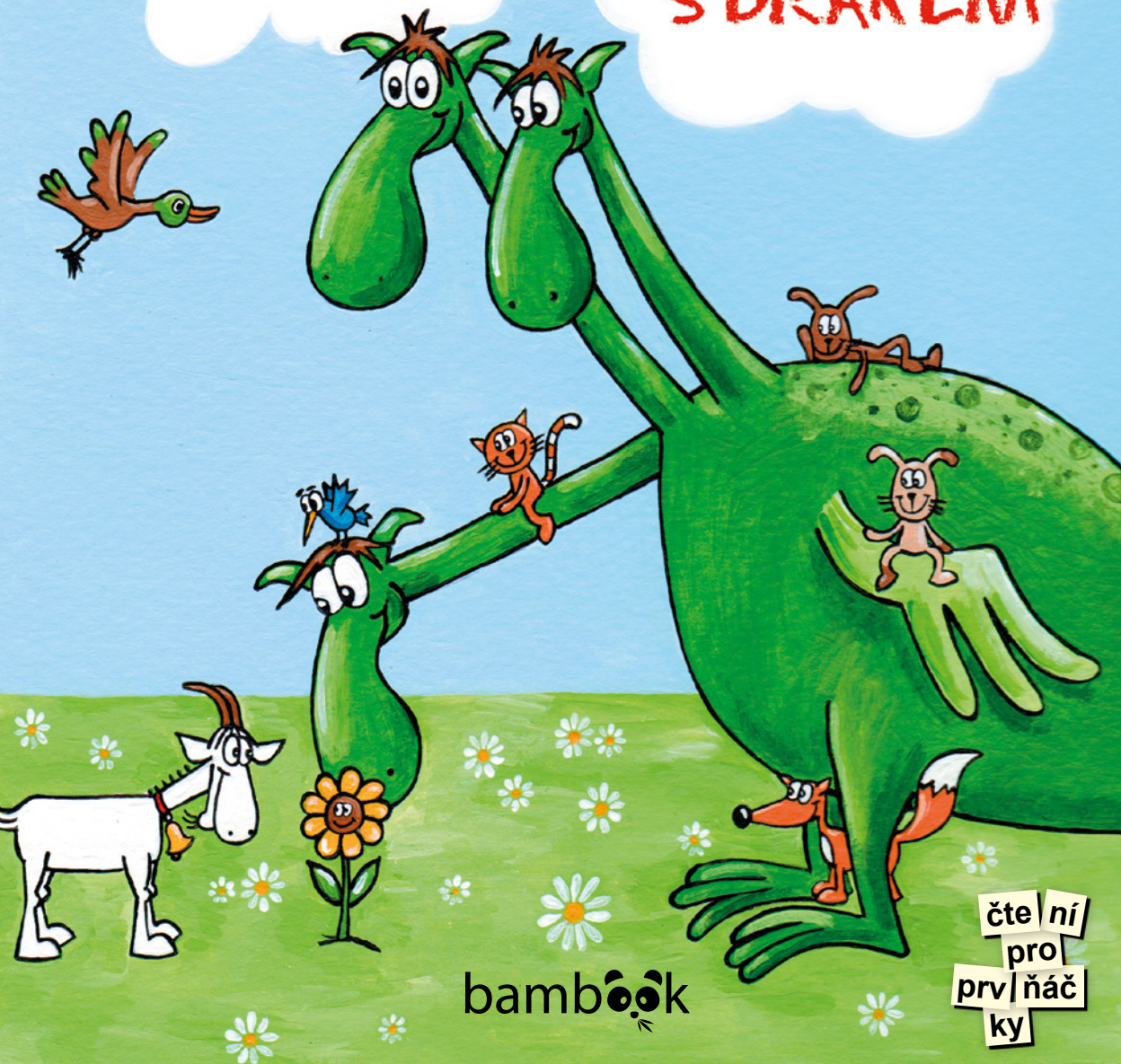
čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôök

Zuzana Pospíšilová
ilustrace
Daniela Skalová

PRÁZDNINY S DRAKEM

bambóok

čte ní /
pro
prv / nač
ky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

Prázdniny s drakem

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6119. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Cover Illustration © Daniela Skalová

ISBN 978-80-271-9049-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9048-5 (pdf)

ISBN 978-80-247-5801-5 (print)

Obsah

Začínají prázdniny	7
Jede se k babičce	11
Kamarád na obzoru	15
Skrýš	19
Plachta	23
Co to bylo?	27
Stopování	30
Poslední stopa	35
Je to drak!	39
Nasedat!	45
U moře	49
Plán na další výlet	52
Na co šátky?	56
To není pískoviště!	60
Uvnitř pyramidy	64
Nejlepší prázdniny	68

Začínají prázdniny

Vojta byl dnes poslední den ve škole.

To proto, že končí školní rok a hned zítra začínají prázdniny. Všechny děti se na prázdniny těšily, jen Vojta byl smutný. Nebylo to kvůli špatnému vysvědčení. Znamky měl hezké, ale záviděl ostatním dětem. Všichni pojedou o prázdninách někam k moři, na chatu nebo do kempu pod stan. Jen Vojta ne. Rodiče musejí chodit do práce, a tak bude trávit prázdniny u babičky.

„A co tam budeš dělat?“ zeptal se ho Matěj, se kterým seděl v lavici.

Vojta pokrčil rameny.

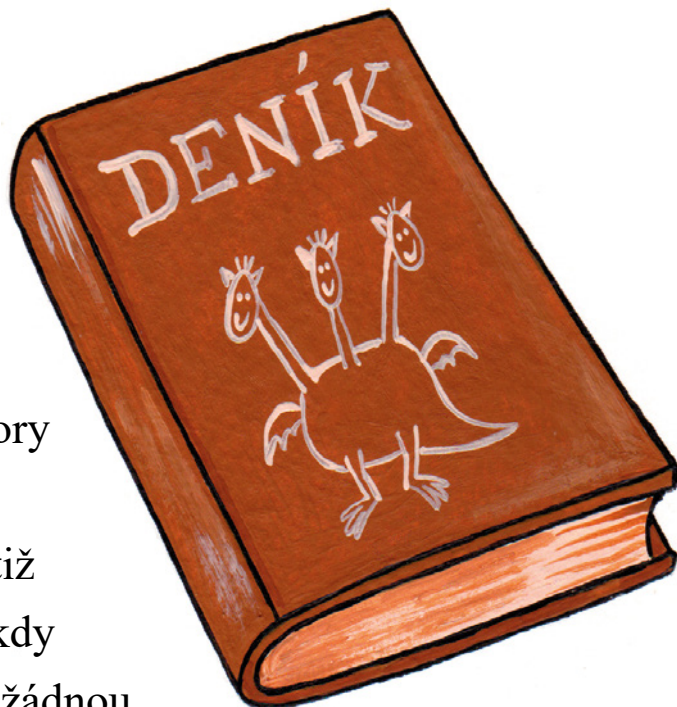
Matěj pochopil, že Vojta na prázdniny k babičce nechce, a tak se ho snažil alespoň utěšit: „Třeba tam budou nějakí kámoši.“

Vojta opět tiše pokrčil rameny. Bylo mu jasné, že u babičky v širokém okolí žádní kluci nejsou. Párkrát to zkoušel, ale nikdy nikoho nepotkal. Všichni mladí lidé s dětmi už dávno bydleli ve městě. Na vesnici zůstali jen jiné babičky a dědečkové ve svých starých chaloupkách.

„Uvidíš, že to bude nakonec prima,“ řekl Matěj a poplácal Vojtu po rameni. Pak si musel jít pro vysvědčení. Paní učitelka ho právě vyvolala. Příjmením se jmenoval Zubalík, a tak byl v abecedním seznamu úplně poslední.

„Tak si, milé děti, hezky užijte prázdniny. Dávejte na sebe pozor, ať se nezraníte a můžeme se v příštím školním roce potkat všichni živí a zdraví. A nezapomeňte si vést prázdninový deník. Nebo si alespoň všechno dobře zapamatujte. V září si napíšeme slohovou práci na téma prázdniny.“

Vojta si
povzdechl.
Co bude psát?
Jak s babičkou
okopával brambory
a sbíral jablka?
S babičkou je totiž
hrozná nuda. Nikdy
s Vojtou nehrála žádnou
hru. Pořád jenom vaří, uklízí
a pracuje na zahradě.

„Tak se mějte hezky a v září na shledanou!“
rozloučila se s dětmi paní učitelka. V tu ránu
se děti rozprchly. S vysvědčením v ruce si
probojovávaly cestu ze dveří třídy. Jen Vojta
nikam nespěchal a Matěj se loudal s ním.
Ze soucitu.

Jede se k babičce

Domů se Vojta doploužil se sklopenou hlavou.

„Stalo se ti něco?“ starala se maminka.

„Ukaž!“ řekl tatínek a převzal si od Vojty vysvědčení.

„Co blázníš?“ zeptal se táta. „Vždyť máš skoro samé jedničky. Ty dvě dvojky z češtiny a z matematiky nejsou žádná pohroma.“

„Tak to oslavíme,“ snažila se Vojtovi zvednout náladu maminka. „Upekla jsem zákusek, po kterém se budeš olizovat až za ušima.“

Vojtovi zákusek opravdu chutnal.

„Tak a teď se musíš sbalit a zítra pojedíš k babičce. Už se na tebe těší!“

Vojta si nahlas vzdychl. Pak se zvedl od stolu a odešel do svého pokoje. Ze skříně si chystal věci a v kupkách je odkládal na postel. Kromě

oblečení si připravil i dvě knížky a jednu logickou hru, kterou může hrát sám.

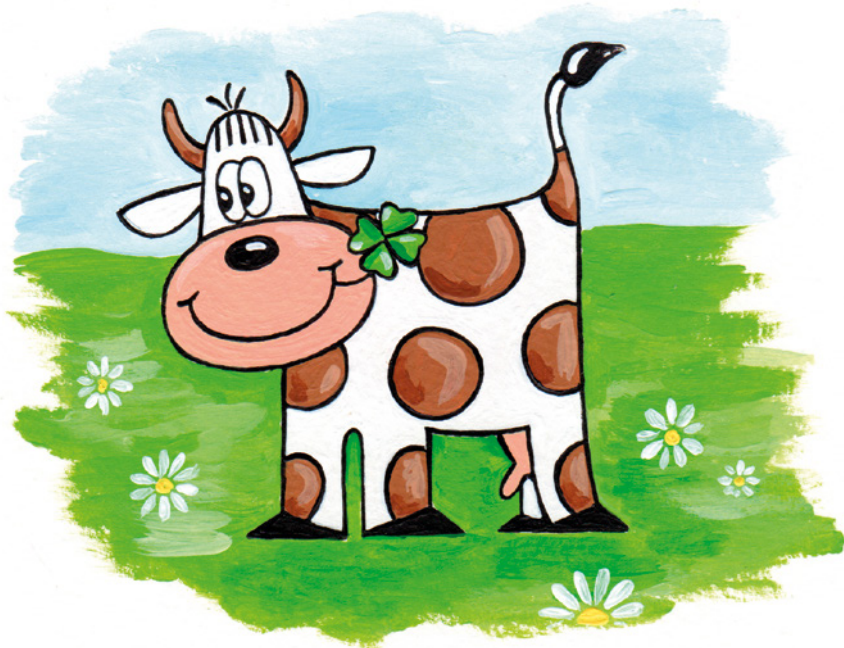
„Už máš sbaleno?“ zavolala na něj asi po hodině maminka.

„Mám!“ odpověděl Vojta. Posadil se na postel a počkal, až maminka dorazí, aby mu nachystané věci zkontrolovala a uložila do velké tašky.

„Ještě pyžamo,“ připomněla mu, když si sbalené věci prohlédla. Přidala navíc ručník. Pak už to bylo všechno.

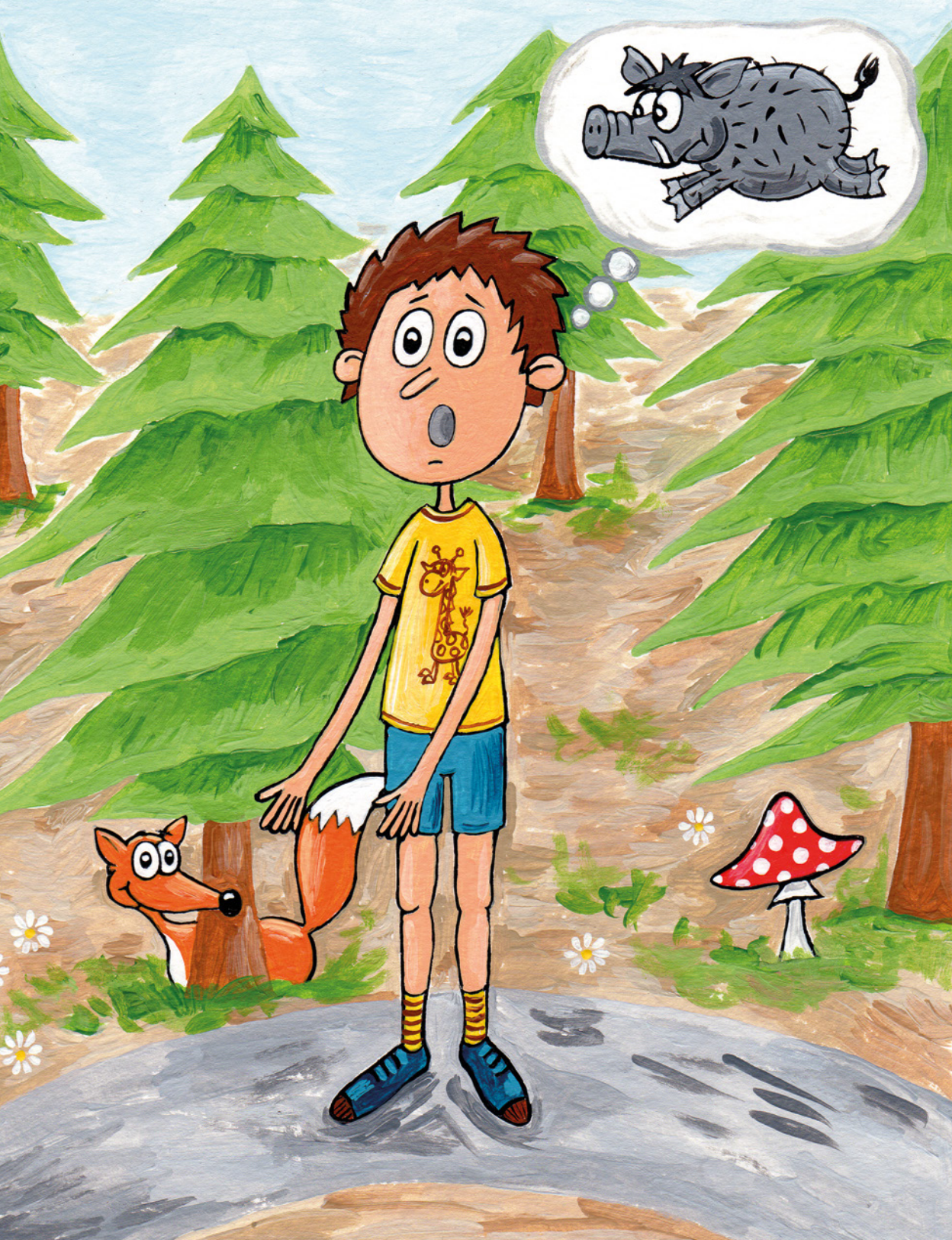
Druhého dne hned ráno nasedli do auta a odjeli k babičce. Cesta se Vojtovi zdála nekonečná. Asi proto, že se vůbec netěšil. Babička už na ně čekala s plnou mísou cukrovaných buchet. Ty jsou tatínkovy oblíbené. A protože je babička tatínkova maminka, tak dobře ví, co mu chutná.

„Ty jsi ale vyrostl,“ divila se, když Vojta vystoupil z auta. S babičkou se vídali dvakrát

do roka. O Vánocích a o prázdninách. Není divu, že se jí Vojta zdál od té doby větší.

Večer se maminka a táta s Vojtou rozloučili a odjeli. Vojta zůstal u babičky sám. V malém podkrovním pokoji si vybalil věci a posadil se na postel. Čekal, až ho babička zavolá k večeři. Po večeři se opět odebral do svého pokoje. Televizi ani počítač tam neměl, a tak usnul brzy. Mnohem dříve než obvykle. Nevýhodou ovšem bylo, že se pak ráno probudil také mnohem dříve.

Kamarád na obzoru

Ráno Vojta sám sebe přemluvil, aby vstal.

Umyl se, oblékl a zamířil do kuchyně. Babičku tam ale nezastihl. Babička je ranní ptáče a vstává ještě mnohem dříve. Z okna viděl, že už pracuje na zahradě. Na stole ale byla nachystaná snídaně. Protože v domě nikdo jiný nebyl, předpokládal, že je pro něj.

Doma jedl většinou rychle, aby zbytečně neztrácel čas a mohl upalovat za Matějem nebo za jinými kamarády. Tady ho nikdo nečekal. Jen nuda. Dával si proto načas a každé sousto v puse několikrát přežvykoval. Pak po sobě dokonce umyl a utřel nádobí. Doma to vždycky dělávala maminka, tak se tím nemusel zdržovat.

Obul se a vyšel na zahradu, aby babičku pozdravil.

„Ahoj, spáči,“ pozdravila ho babička rozverně. „Už ses nasnídal?“

Vojta přikývl. Než se ho babička stačila zeptat na něco dalšího nebo ho dokonce zapojit do práce, navrhl: „Zajdu se projít!“

Babička chtěla zpočátku něco namítnout, ale pak si uvědomila, že už není malý kluk, a tak jen přikývla a dodala: „Na oběd ať jsi doma. Jíme v pravé poledne!“

Vojta na souhlas přikývl a pak vyrazil. Všechny ulice a uličky ve vesnici dobře znal. Pomalu se procházel a tajně doufal, že na někoho narazí. Myslel tím nějakého kamaráda. Byl tak zoufalý, že by nepohrdl dokonce ani kamarádkou, i když ve škole se s holkama nebaví.

Prošel vesnici křížem krážem. Nahlížel lidem i do zahrad, aby zjistil, jestli tam náhodou není někdo, s kým by se mohl kamarádit. Marně. Napadlo ho, že zajde do lesa. To mu sice babička nedovolila, ale taky výslovně nezakázala.

Zamířil na pěšinku, která vedla přes louku přímo k lesu. Mračil se, protože přemýšlel, co tady bude celé dva měsíce dělat. Jestli si nenajde nějakou zábavu, ukouše se nudou. Ze zamyšlení ho vytrhl nečekaný zvuk. Někde blízko něj něco zašustilo. Vojta se polekal. Hned ho napadlo, že v lese může být divoké prase, před kterým ho rodiče často varovali. Zůstal stát jako socha a upřeně se zadíval do křoví, odkud se hluk ozýval. Po chvílce vydechl úlevou. Divočáci totiž nenosí modrá trička. Svitla mu naděje. Že by byl na obzoru kamarád?